

DE SPIEGEL

OFFICIEEL ORGAAN VAN HET DELFTSCH STUDENTENCORPS
EN VAN DE CENTRALE COMMISSIE VOOR STUDIEBELANGEN

WAARNEMEND HOOFDREDACTEUR: G. W. KOOPMAN. GRIFFIER: H. R. S. TIJSSENS. REDACTEUREN:
R. VERLOREN VAN THEMAAT — T. KOMOR — S. G. KRUYTBOSCH — L. C. SLOTH BLAAUBOER.
VERSCHEIJNT WEKELIJKS, BEHALVE IN DE VACANTIËN. — DE JAARGANG LOOPT VAN SEPTEMBER
TOT SEPTEMBER. — ABONNEMENT VOOR NIET-LEDEN V/H D.S.C. f 4.50 PER JAAR. — LOSSE NUMMERS f 0.25
ADVERTENTIËN PER GALJARDREGEL 12½ CENT.

UITGAVE EN ADMINISTRATIE: NAAMLooZE VENNOOTSCHAP W. D. MEINEMA - HIPPOLYTUSBUURT 6
12e JAARGANG ————— VRIJDAG 20 DECEMBER 1935 ————— 14 BLZ. No. 15

MEN HOUDE „DE SPIEGEL“ TEGEN HET LICHT.

DELFTSCHE SCHOUW

Met teedere zorgen opgekweekt
de bloemkool tot de massa spreekt
de Almanak wordt uitgereikt
een nieuwe roode kerstroos prijkt
naast roode banden in de rij
zes en tachtig zij aan zij
Spiegelingen van het Corps.

Het nieuwste boek komt dan naar voren
en laat luidop zijn klachten hooren
steeds wijder wordt de roode band
vereinigd in des bloemkools hand,
de gangspil ratelt, scherp vermeld
feilen aan de kaak gesteld.
kroegbestuurders, Senatoren
krijgen allen wat te hooren
en de critieken worden verbeid
met een glimlach van onbeduidendheid.

Uren, dagen, maanden, jaren
vlieden als een schaduw heen
och! wij vinden waar wij staren
niets dan molbeer hier beneên
star bedronken kerels razen
borden, messen, vorken, glazen
vliegen door de middenzaal
op het pad, dat wij betreden
kraakt het glas met scherp kabaal
helaas! het heden wordt verleden
het goeds van enkelen verdeden
leden aanwezig in een drom:
Delftsch Studenten prollandom.

Stille nacht, lichte nacht
steeds meer guldens naar België gebracht
daar is niets dat uw vreugde verstoort
feest daar maar, feest rustig maar voort.
Ver is men van huis geweest
jantje zwaar beschonken van 't feest
heeft zich gedragen als een beest
thuis op de soos zorgde mijnheer
voor een extra behoorlijke molbeer
een adellijk lid van het prollandom,
om trots op te zijn is deze baron.

Heeren senatoren fuiven
van de clubkas van het Corps
met pimpelen en passen schuiven
lappen ze hun jan erdoor
waarom niet van al dat geld
een flinke wekkerklok besteld
groot van nut, van kosten klein
opdat tijs eens op tijd zal zijn.
Wie had in 't Zuiden in zijn handen
een pop met echte paardentanden?

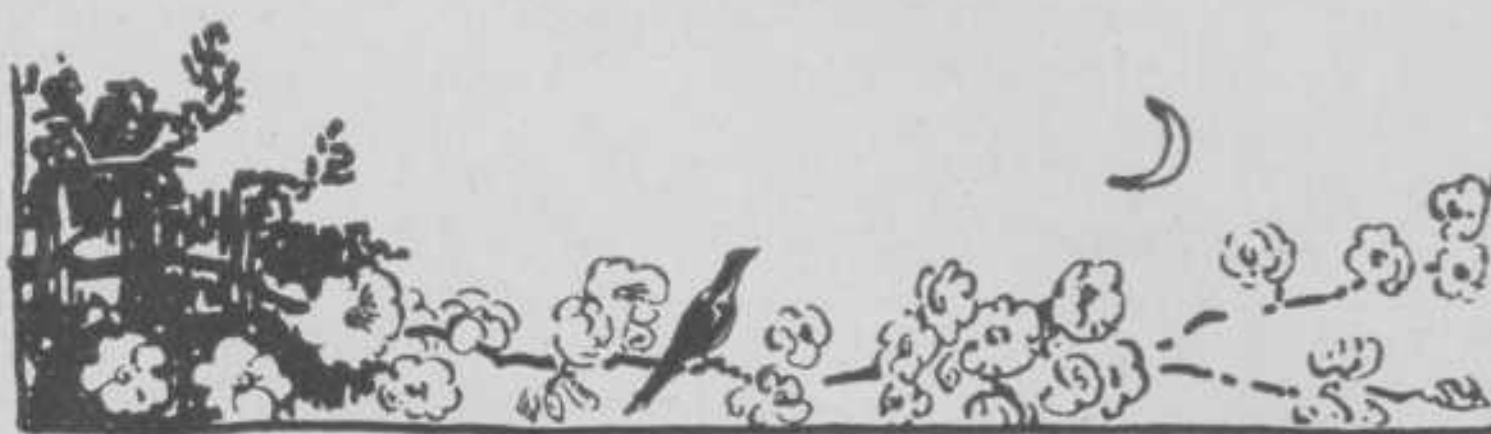
O Societeit, o Societeit,
wat zijt ge te beklagen
dat uw bestuur niet wachten kon
toen men uw lied tenslotte zong.
Het rende weg, de bekende weg,
waar het niet altijd langs kan
dat bleek hun deze week dan
bestuur wilde zijn deur door
Almanak zat ervoor
„het spijt ons wel, heeren
voor een goede ontvangst moet gij keeren,
omloopen over de Sherrywagen
en dan Johan maar even vragen.”

REDACTIONEEL

Niet alleen een Kerstnummer, maar tevens een laatste nummer in het oude jaar gaat hierbij ter perse. Bij dit feit willen we even stilstaan. Wanneer we terugzien op het afgelopen jaar, dan valt ons . . . niets op. Maar juist dit is het, dat onze aandacht vraagt. Al moge dan de kromme, waarmee de activiteit van het Corpsleven in het afgelopen jaar zou kunnen worden voorgesteld, een meer uitgesproken karakter dragen, vooral wat de toppen betreft, dan was toch de afwijking van de ideale kromme van dien aard, dat men op zijn hoogst kan spreken van een stilstand, in wezen dus een achteruitgang. Misschien zijn wij wat pessimistisch gestemd door de indrukken van de laatste weken. De van ouds welbekende verslappening viel dit jaar in de zalen van de Societeit Phoenix in versterkte mate waar te nemen. Dit is geenszins noodzakelijk, en wij meenen het te moeten wijten aan de vermoeidheid, die de leden heeft bekropen.

Zoo is het niet alleen vriendelijkheid en welgezindheid van de Redactie, wanneer zij U hierbij haar beste wenschen aanbiedt

GEDACHTEN EN GEDICHTEN

KAARSLICHT.

De neger-jazzband, die zich zelf „The Red Hot Melody Shaking Devils” noemde, had een hoogtepunt van barbaarsche extase bereikt; de blazers beten in de mondstukken van hun instrument, zooals hun voorvaderen dat in menschenknoken deden, de pianist hanteerde de vleugel als een tam-tam; de drummer was zoo woest, dat men in hem geen mensch meer herkennen zou. In zijn zwarte tronie blikkerden de tanden en de oogen, waarvan alleen het wit, met bloed beloopt, zichtbaar was.

Maar het publiek in avondkleeding, dat de danszaal van het hotel vulde, scheen niets angstaanjagends te bespeuren in de kannibalenbende op het podium.

Integendeel, in de oogenblikken, dat het jazzgetier even gestaakt werd applaudisseerde men luid, dan weer zwaaiden en schudden de gerokte mannen hunne dames in de dans, zonder dat ook maar even een gedachte aan verzet tegen deze heerschappij der wilden in hun opkwam.

voor het jaar 1936, en de hoop uitspreekt, dat de Kerstvacantie met zijn typisch Hollandsche en huiselijke feestdagen, U de rust en versterking moge geven, die U ertoe zullen brengen na die vacantie het Corpsleven te hervatten op een wijze het Corps en Uzelveu waardig. Dit wil dus zeggen, niet gelijk dit in andere jaren placht te geschieden, maar met hetzelfde enthousiasme, waarmee Gij bij den aanvang van iedere nieuwe „cursus” begint. De curve der activiteit zal dan de ideale kromme kunnen benaderen.

* *

SCHITTERENDE RUBRIEK.

(De Redactie hoopt, dat zij met het openen van deze rubriek, in een behoefte voorziet, gezien het feit, dat publicatie op het zwarte bord in de vestibule van de Societeit niet voldoende zekerheid van algemeene bekendheid aan de belanghebbenden geeft. Zij zal *zakelijke* mededeelingen, ingezonden door een lid, uitsluitend mits voorzien van een begeleidend schrijven, onder couvert, geadresseerd aan den Hoofdredacteur, en, liefst, gestuurd naar of afgegeven aan haar bureau, Hippolytusbuurt 6, opnemen, onder voorwaarde, dat de mededeelingen niet meer dan 25 woorden bevatten. Zij zullen alléén worden gezet in 8 pts-letter. Komische invallen van leden zullen niet worden opgenomen, behalve in het geval, dat alle Redacteuren er hartstochtelijk om moesten lachen. Inzendingen, waarbij niet nauwkeurig aan alle bovenvermelde voorwaarden is voldaan, zullen ter zijde gelegd worden. Correspondentie over deze Rubriek zal niet worden beantwoord).

Winterjas, solide, ter overname gevraagd, A. P. Wesselman van Helmond, L. v. Overvest 44. Max. pr. f 15.—

Zeilboot, opvouwbaar, vrijwel nieuw, heeft gekost f 150.—, ter overname aangeboden voor f 80.—. H. P. C. te Pauw Gerlings, L. v. Overvest 44.

De Redactie schrijft hierbij een prijsvraag uit voor een hoofdje van deze rubriek. Het hoofdje moet op ongeveer tweemaal de ware grootte, in inkt geteekend, worden ingeleverd. De breedte is te vinden in de Spiegel. Voor den ontwerper van de bekroonde inzending stelt de Redactie een heerlijke verassing in het vooruitzicht.

Eén groepje menschen was vroolijker en drukker dan alle anderen. Het bestond voornamelijk uit mannen, die elkaar de loef afstaken in quick wit en champagnedrinken.

Voor allebei was wel reden, want in hun midden was Margaret, het pasgetrouwde ingenieersvrouwtje, dat algemeen bekend stond om haar bekoorlijkheid.

„Waar is Jim eigenlijk?” vraagt één van de vrienden, die het overigens niet kwaad vindt, dat het vrouwtje hier alleen is. „Oh, die is op de centrale, poor Jim, juist vanavond had hij dienst.”

„Kerstmis tusschen de machines, dat is heel modern, maar jij bent zeker blij dat je hier bent, Margaret?”

„Ja,” zei ze. En plotseling zag ze de spottende glimlach op het gezicht van haar cavalier. Zij, het gevierde meisje uit de society was getrouwd met den ingenieur, die alleen belang stelde in de techniek. Ze had hem bewonderd als de technische mensch, aan wie de machtigste machines ter wereld ten dienste stonden. Maar ze had zich geweldig verheugd op deze avond; samen met Jim, waar zij zoo trotsch op was, naar het bal. Toen kwam het bericht, dat hij dienst moest doen; dat was oorzaak van de eerste ruzie geworden.

„Kan je niet een ander vragen, in jou plaats te gaan?”

„Stel je voor, ruilen op een dag als vandaag, neen kindlief, ik ga feesten op de centrale, en jij gaat alleen naar het bal.” Ze bood aan thuis te blijven, groote tranen stonden in haar oogen.

„Waarom moet jij nou juist . . . !”

„Dacht je, dat ik het lollig vond op die centrale? Dacht je dat ik niet teleurgesteld was? Vroeger was het kerstfeest een feest van kaarsen, nu moeten we volle kracht draaien, omdat het toch zoo aardig is, nagemaakte denneboomen met gloeilampjes aan te gapen!”

Daarna was alles weer goed geweest, hij had haar weggebracht naar het hotel en beloofde, dat hij zelf ook zou komen, zoodra het mogelijk was. Toen ze, een beetje verdrietig, binnen kwam, werd ze onmiddellijk omringd met attenties van haar vroegere vrienden, die natuurlijk veel medelijden met haar hadden, en doezelde weg in een heerlijke feestroes.

„Verdomme,” vloekte Jim, toen hij zijn kleine twoseater stopte voor de hoofdingang van het gebouw voor electriciteits-

voorziening: het eeuwige gezoem van turbines, het geratel van koolconveyors, de koude kwiklampverlichting, die menschen maakte tot gemechaniseerde lijken. Dit alles haatte hij op dit oogenblik. Hij vluchtte naar binnen naar de contrôlekamer, waar zacht tikkend de papieren harder opschoven waarop hij in één blik de gang van zaken in de centrale kon overzien. Natuurlijk, de lijnen van stoomdruk en temperatuur waren weer recht, als langs een lineaal getrokken. Er kón niets gebeuren, deze machines hadden meer plichtsgevoel en minder zenuwen dan de sterkste mensch op aarde. Hij slenterde naar de turbinehal, waar de monstermachines aan het werk waren, levenloos naar het uiterlijk, maar van een geweldige inwendige kracht. Een diepe, sonore toon trilde in de geheele zaal, zonder een enkele wisseling van klank, zoodat men al spoedig meende, dat er een ondoordringbare stilte heerschte. Als verdwaalde kevertjes liepen hier en daar wat machinisten rond, zonder dat zij eigenlijk iets deden. De machines zelf weten veel beter en secuurder wat zij doen moeten. Plotseling voelde hij zich vreemd in deze ruimte van positief weten. Hij, de vernufteling, die kon wikken en wegen over verschillende problemen stond hier tegenover de absolute zekerheid van de machine. Hij wilde weg, weg uit deze wereld van doodelijke zekerheid, terug naar de wereld van twijfel, maar ook van geloof. En hij dacht aan zijn vrouw, wat hij zelden deed temidden van ketels, turbines en transformatoren. Vlug ging hij terug naar de controlekamer; nog enkele aanwijzingen aan den chef-machinist en ongelukken in de centrale zijn in het algemeen niet sensationeel. Het feit, dat op dit oogenblik door onbekende oorzaak kortsluiting ontstond in de hoofdleiding voor het stadsnet, kon men alleen constateren aan het klikken van relais, die uitsloegen, het opvlammen van de roode seinlichten. „Verdomme”, vloekte hij voor de tweede keer, en snelde naar het instrumentenbord.

De blauwe inktstreep, die de temperatuur in de transformatoren aangaf, vertoonde een plotselinge spits. Hij greep de telefoon en schreeuwde: „Stoppen!” Enkele seconden later nam het gezoem plotseling af, en maakte plaats voor een beangstigende stilte. De noodverlichting ging aan, terwijl de andere lampen als gloeiende vonken langzaam uitdoofden. De storingsploeg werd gealarmeerd, en geen vijf minuten later ging Jim met zijn helpers voorzichtig het transformatorium binnen. Een dikzwarte walm drong hun tegemoet, zoodat zij van hun gasmaskers gebruik moesten maken. Als spoken met wormensnuiten liepen ze rond, bijgelicht door lantaarns. Heilige nacht, stille nacht

Margaret dacht niet meer aan haar armen man, voelde zich weer het uitgelaten jongmeisje van vroeger. Ze flirtte links en rechts, zonder aanzien des persoons. Dit was geen wonder, wat leken alle jongemannen op elkaar, sigaretten rookend en alleraardigste banaliteiten verkoopend. Maar het heerlijkste van alles was de dans. Weer zweefde ze weg, op zonnige wolken van champagne. Daardoor merkte ze niet, dat de talrijke elektrische kronen minder helder schitterden, ze schrok pas op, toen het reeds bijna duister was. Toen was het te laat: haar partner sloot haar in zijn armen en kustte haar.

De Melody Shaking Devils speelden door, maar hun rythme werd verward, één voor één hielden ze aarzelend op. Nog even jammerde een saxofon in de duisternis, dan hoorde men alleen nog het stootende gedrum van den woesten neger, afgewisseld met dolzinnige bekkenslagen. Trachtte hij hiermede de booze geesten te bezweren, die volgens het oude negergeloof in het donker tevoorschijn komen?

De zaal was één duistere chaos. Glazen vielen in scherven op de vloer, iemand riep luid: „Zijn jullie gek?”

De directie van het hotel was niet gek, bliksemsnel reikten zij kandelabers en kaarsen uit aan de verschrikte bedienden, spoedig daarna werden de flakkerende kaarsen statig de feestzaal binnen gedragen. Verschrikt maakte Margaret zich los, maar niemand lette op haar in de algemeene verwarring. Snel flicschen vele gedachten door haar hoofd:

Jim in de centrale! Ongeluk! Zij was bezig hem te bedriegen! Haastig zocht zij haar plaats op, haar begeleider durfde zij niet aan te kijken. Ze had moeite zich te realiseren, wat er gebeurd was. Waarom was het licht plotseling uitgegaan? Was er werkelijk wel iets gebeurd? Nu bedacht zij zich, wat Jim juist die middag had gezegd over kaarslicht. Zou hij? Het leek haar ongelooflijk, maar prachtig! Hij had voor haar alleen de centrale stopgezet, voor haar had hij de geheele stad verduisterd; nu zou hij zelf wel gauw komen, om haar in zijn armen te sluiten en haar mee te nemen van hier, waarheen doet er niet toe.

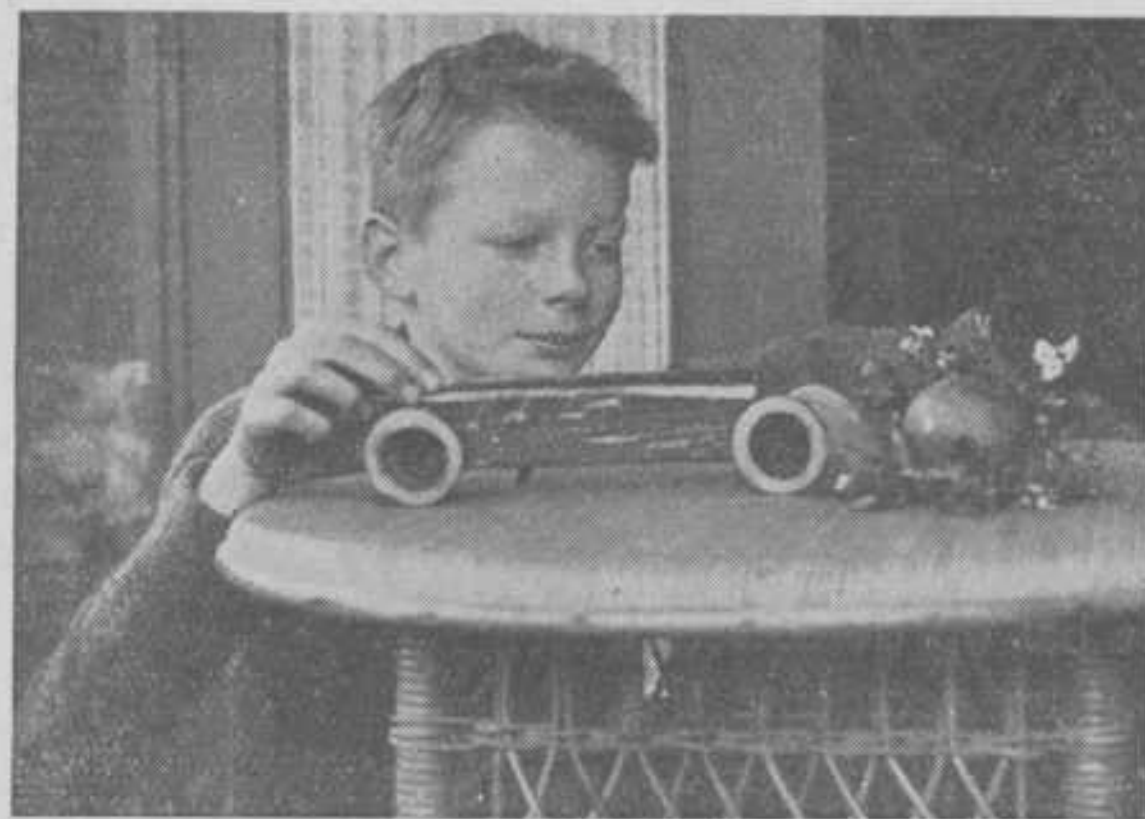
De kaarsen wierpen belachelijk groote schaduwen op de muur, dansende schaduwen, telkens van gedaante wisselend. Ze denkt aan vroeger, toen ze nog klein was, thuis, toen het kerstfeest iets heerlijk, iets heiligs voor haar was. Dit wilde Jim haar teruggeven in plaats van de valsche feestvreugde, die hier heerschte.

In het transformatorhuis werd verbeterd gearbeid. Jim had spoedig de storing in de kabel gevonden en deed wat hij kon,

SPIEGELBEELD VAN DEZE WEEK

SERIE WONDERKINDEREN

No. 14 TYS.

moe zit op haar stoel aan de ta-fel. zy breit. tys is er ook.

hy is heesch ge-weest en mag nog niet naar school.

hy mag wel in de tuin en speelt in de zon. hy maakt zelf een o-to. o! wat is dat moei-lyk.

maar het lukt toch wel. hy werkt hard. nu is hy klaar!

moe wil het zien. zy vindt de o-to mooi. pa komt net binnen.

pa, zegt tys, wil jy hem kieken?

ja zegt pa, maar met den in-zun-jeur er-by!

om het kwaad zoo snel mogelijk te herstellen. Hier was hij de man, de ingenieur, die zijn heerschappij over de machine zou handhaven, wat het ook mocht kosten. In ongelooflijk korte tijd waren zij zoo ver, dat een gedeelte van de centrale weer in bedrijf kon komen.

Eén der werklieden kwam hem vragen, of hij nu terug mocht gaan naar zijn gezin. „Neen, wij werken door, tot alles weer heelemaal in orde is,” besliste hij.

Daar stond hij, onverbiddelijk als een rots, de werklieden gehoorzamen zwiingend, terwijl zij denken, dat zij begrijpen. Toen schoot hem zijn eigen belofte te binnen. Ach wat, Margaret zou zich best amuseeren op dat bal, even een telefoontje, dat hij niet kon komen. In dit geval moest het pleziertje van één mensch achtergesteld worden bij de Groote Zaak der Techniek. Kerstmis of geen kerstmis, de centrale zal draaien. Vlug ging hij even naar zijn privé-kantoor, om haar op te bellen.

Zonder eenige waarschuwing zijn de lichten weer aangegaan, even geheimzinnig als zij plotseling doofden.

Men kijkt elkaar aan, alsof men ontwaakt is uit een droom, praat plotseling weer luidruchtig, overal worden nieuwe flesschen besteld, en de band speelt weer alsof er niets gebeurd is.

Margaret schrikt op uit haar mijmeringen, komt Jim nog altijd niet? Dan wordt haar naam afgeroepen; blij springt ze op, zonder om te zien naar haar verbaasde vriend, en wringt zich door de dansenden naar de uitgang. Telefoon voor U, mevrouw. Een steek treft haar hart. Alles draait voor haar oogen, als men haar de telefooncel wijst.

„Hallo Jim, ben jij het?”

„Wat zeg je, kom je heelemaal niet?”

„Jim, als je wist wat een verdriet je me doet!”

„Jim! Jim!!!”

Ze krijgt geen antwoord meer. Tranen druppen langs haar wangen af. Lang snikt ze hartstochtelijk in de kleine telefooncel. Dan wischt ze haar tranen af, ze poedert zich wat bij, haar lippen geeft ze een nieuwe laag lipstick, en stralend van schoonheid gaat zij terug naar de danszaal.

Maar de breuk in deze kabel zal de ingenieur Jim niet kunnen herstellen.

B. S. B.

- A is de almanak redactie,
een heel jaar rust, twee weken actie.
- B is het bal op de sociëteit,
teeken der decadente tijd.
- C is de crisis die het Corps belaagt,
en de Corpsmaagd, die een ieder behaagt.
- D is de dreiging der democratie,
ze staan op 't randje der proletie.
- E is het Ei dat komt om te eten,
een ieder is zijn naam vergeten.
- F zijn de Franzen, Pinok en Bastet,
terecht één keer bij elkaar gezet.
- G dat is de gaanderij,
het bestuur loopt aan de verkeerde zij.
- H is Herbert, de eeuwige jeugd,
de jonge grijsaard, die zich altijd verheugt.
- I is een Ieg'lijk, die hier komt studeeren,
hier onder vallen studenten en heeren.
- J zijn de Jaren, die men hier doorbrengt,
en later prijzend of lakend (!) herdenkt.

- K zijn de „kasten” waar „studs” op wonen.
Van vroeg naar bed krijgen ze blozende koonen.
- L dat is Laga, men dient daar het lijf.
Roei zonder systeem, anders wordt het zoo stijf.
- M is het meisje, waar ieder van houdt,
de ééne zoet, de andere stout.
- N dat is niemand, een pip, en een nietsnut,
hadden de kerels maar meer fut.
- O is O. O., het Officieel Orgaan,
ondanks alles blijft het floreerend bestaan.
- P zijn de poenen, de peeën, de lorren,
zitten stil op hun kasten te knorren.
- Q zijn de quibussen, gek en zot,
Sancho Panca en Don Quichote.
- R is de ReCo, die jong is gestorven,
zij heeft zich blijvende roem verworven.
- S is de Spiegel, de Schouw en Senaat,
en 't schandaal waar ieder van praat.
- T zijn Prol, Thijs en Tooneel,
met zijn drieën een heteroegen geheel.
- U is uitgekotst en vergeten.
Zij gaan nu maar bij Penning eten.
- V zijn de vereenigingen voor de sport,
schieten tegenwoordig *in kracht* niet te kort.
- W dat zijn Wesselman en Wim.
Wordt het een trio? Met als dirde Pim?
- X is een grootheid, die regeert op Jaffa.
- IJ is de ijsclub Ja, ja.
- Z is de zetter
en ook de laatste letter.

SPORT STAALT HET LICHAAM STUDIE VORMT DEN GEEST!

Zij kunnen den grondslag vormen voor een goede toekomst, indien zij samengaan met goede economie.

Goede economie wil zeggen: **OLVEH-POLIS!**

OLVEH van 1879, Onderlinge Levensverzekering U.A. — Kortenaerkade 1, den Haag

„ACADEMIA” Boekhandel en Antiquariaat
OUDE DELFT 101/103 naast Hoofdgebouw T. H. TEL. 1776

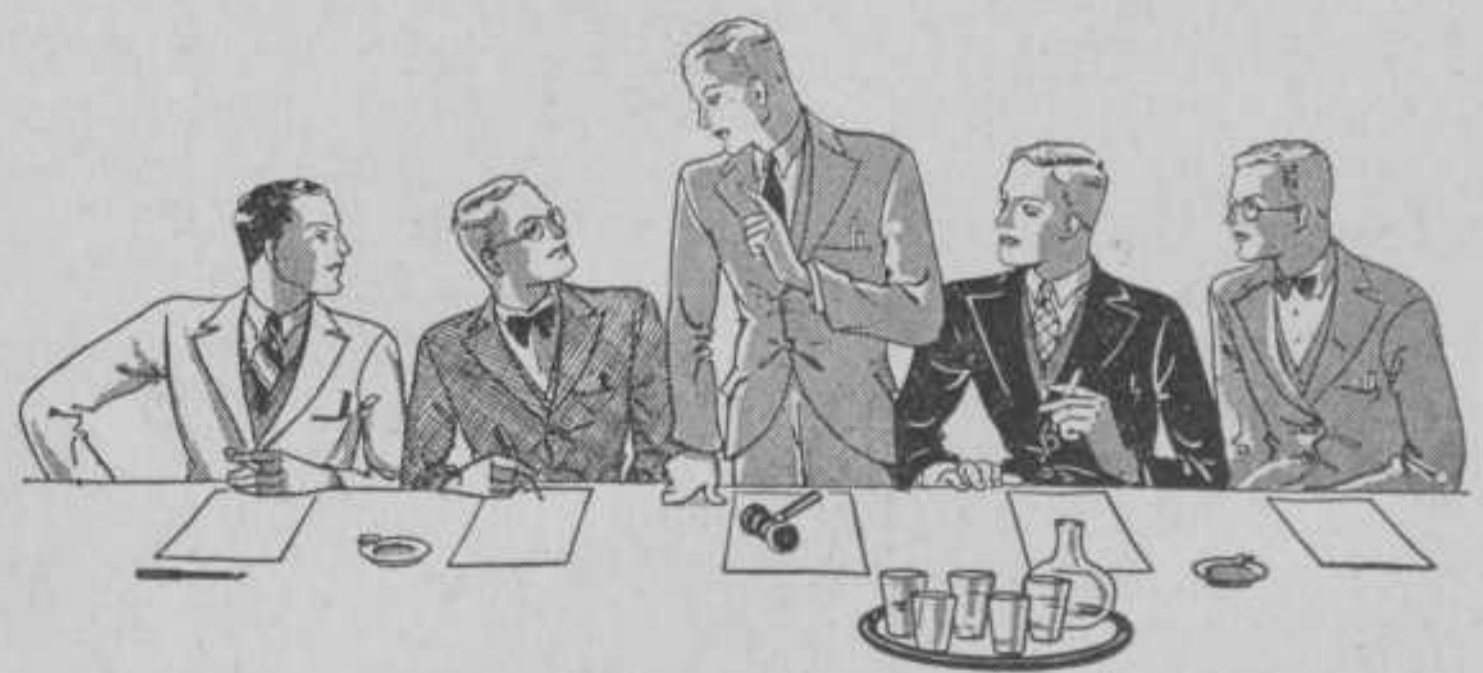
Onze
CATALOGUS Nr. 11 ANTIQUARISCHE BOEKEN
over Wiskunde — Natuurkunde — Technische —
Bouwkunde van 444 nummers, is verschenen en wordt
aan belangstellenden GRATIS uitgereikt.

Prima winterjas of costuum naar
maat met 2 maal passen f 25.-

C. SCHÖNBERG

ALLEEN:

WITTE DE WITHSTRAAT 8^A — DEN HAAG

De voorzitter tot de nieuwe
secretaris van de vereniging

„en.....wij laten drukken bij Meinema”

**STEUNT
UW
ADVERTEERDERS!!!**

B. VETH & CO
18 **B** 79
DELFT

Betrekt Uwe melk en melkproducten van de
Delftsche Melkinrichting
DIRKLANGENSTRAAT 66-70
TELEFOON No. 42

UITSLUITEND PRIMA KWALITEIT
Streng toezicht over de melk op
eigen laboratorium. Gerechtigd tot
het voeren van het Rijksbotermerk

VOOR HET KIND.

Zou er nog iemand kunnen zijn die het niet weet?

dat er op het oogenblik postzegels en briefkaarten verkrijgbaar zijn met een toeslag welke ten goede komt aan het misdeelde kind;

dat deze dit jaar f 150.000.— moeten opbrengen;

dat 350 vereenigingen erop rekenen haar aandeel hieruit te ontvangen.

De opbrengst strekt ten bate van de zorg voor zieke, zwakke, achterlijke, gebrekkige, blinde, doove, doofstomme, verwaarloosde kinderen van alle gezindten.

Moge het jaar 1936 aan de vereenigingen voor Kinderbescherming verlichting brengen in haar drukkende zorgen om het bestaan.

Met spanning volgen zij de opbrengst van de Weldadigheidspostzegels VOOR HET KIND, want hiervan hangt voor haar veel af.

Men gebruike daarom zooveel mogelijk Weldadigheidspostzegels VOOR HET KIND.

NEDERLANDSCH BUREAU VOOR BUITENLANDSCHE STUDENTENBETREKKINGEN.

Autobus-reis naar Sowjet-Rusland.

Het Nederlandsch Bureau voor Buitenlandsche Studentebetrekkingen overweegt a.s. zomer een autobus-reis van ongeveer een maand naar de Sowjet-Unie — uitsluitend voor mannelijke studenten — te organiseren. De reis naar de grens en terug zal ongeveer de helft van de tijd in beslag nemen, terwijl men in de ruim 14 dagen in Rusland een goede indruk van het land en zijn bevolking zal kunnen krijgen, beter dan de doorsnêe-toerist, die alleen de groote steden bezoekt en in nachttreinen van plaats tot plaats reist. De kosten van deze tocht onder geleide van iemand, die met land en taal bekend is, worden geraamd op f 250.— per persoon, alles inbegrepen. Wij vonden Dr. J. C. L. Zuyderhoff, die in Mei 1935 een groote reis door de Sowjet-Unie maakte, bereid om na de Kerstvacantie in de verschillende universiteitssteden eenige lezingen te houden over zijn reiservaringen. Gaarne zullen wij vernemen wie belang stellen in een dergelijke reis.

DE LEERAAROPLEIDING VAN ONZE UNIVERSITEITEN.

30 November j.l. kwam de Organisatie van Natuurphilosophische en Technologische Faculteiten in Nederland in algemeene vergadering te Utrecht bijeen ter bespreking van het vraagstuk der leeraarsopleiding aan onze Universiteiten. Deze Organisatie, die de Natuurphilosophische faculteitsvereenigingen aan de Universiteiten te Amsterdam, Groningen, Leiden en Utrecht, het Technologisch Gezelschap te Delft en de Vereeniging Studiebelenen te Wageningen omvat, richtte zich reeds 1 October j.l. met een adres tot Z. E. de Minister van Onderwijs, K. en W., in welk adres gewezen werd op het feit, dat door andere instanties dan de Universiteiten de leeraarsopleiding ter hand was genomen, en op het feit, dat de door deze instanties in bepaalde deelen van het land genomen maatregelen onvoldoende rekening hielden met de eischen, die de wetenschappelijke vakstudie stelt en met de belangen der a.s. leeraren, daar zij aan de eene kant het werken voor een promotie vrijwel onmogelijk maken, aan de andere kant de studie met een half tot één jaar verlengen.

Ter vergadering werd een overzicht gegeven van de stand van zaken ten aanzien van de leeraarsopleiding aan de Universiteiten naar gegevens door de plaatselijke Faculteitsvereenigingen verzameld. Uit dit overzicht bleek, dat de door andere

instanties getroffen maatregelen veelal een gevolg waren van de groote nalatigheid van de Universiteiten met betrekking tot de leeraarsopleiding. Over de wenschelijkheid van een paedagogisch-didactische leeraarsopleiding in universitair verband was men het geheel eens, maar men was van meening, dat deze de toch reeds zoo lange studieduur niet met meer dan 3 maanden mocht verlengen. Gewezen werd op de Leeraarsopleiding, die door de Faculteit der Wis- en Natuurkunde van de Rijksuniversiteit te Groningen in samenwerking met den inspecteur V. H. M. O. in de 6e inspectie is ingesteld. Deze opleiding bestaat in het volgen van een college paedagogiek en een college in de didactiek van het studievak, waarover bij de docenten een tentamen kan worden afgelegd, en in het hospiteeren aan een school V. H. M. O. gedurende minstens 3 maanden, telkens 3 schooltijden per week. Aan hen, die deze opleiding gevolgd hebben, wordt door de Faculteit een schriftelijke verklaring uitgereikt, waarin een en ander is aangeteekend. Men was van meening, dat deze Groningsche opleiding als voorbeeld en richtlijn zou kunnen dienen voor elders te nemen maatregelen ter verkrijging van een leeraarsopleiding in universitair verband.

Voorts meenden men nadrukkelijk te moeten protesteeren tegen het instituut tot practische vorming van jonge leeraren van den inspecteur V. H. M. O. in de 3e inspectie, Dr. S. Elzinga, waarover een mededeeling verscheen in het „Weekblad voor Gymnasiaal en Middelbaar Onderwijs” van 20 November j.l.

Dit instituut toch negeert volkomen de reeds aan de betrokken Universiteiten bestaande, zij het nog geenszins volledige, leeraarsopleidingen, maakt het werken voor een promotie vrijwel onmogelijk en zal de studieduur met een jaar verlengen. Bovendien valt zeer ernstig te vrezen, dat de bevoegdheid tot lesgeven, die de Universiteit bij het doctoralexamen verleent, geheel illusoir zal worden, doordat pas zij, die de opleiding van bovengenoemde inspecteur hebben gevolgd practisch benoembaar zullen zijn. Slechts zij, die de Groningsche opleiding gevolgd hebben, bezitten een gelijke benoembaarheid. Besloten werd, dat Praeses en Ab-actis van de Organisatie een audiëntie zullen aanvragen bij Z.E. de Minister van Onderwijs, K. en W. om de aandacht van Z. E. op deze feiten te vestigen en hem te verzoeken te willen bevorderen, dat de Universiteiten in onderling overleg en in overleg met de inspecteurs V. H. M. O. de leeraarsopleiding in universitair verband met kracht ter hand zullen nemen, daarbij rekening houdende met de eischen, die de wetenschappelijke vakstudie stelt, en met de belangen van de a.s. leeraren; de plaatselijke Faculteitsvereenigingen, behalve die te Groningen, waar de opleiding naar bevrediging geregeld is, zullen zich in dezelfde geest tot de Academische Senaat en het Bestuur van de Faculteit der Wis- en Natuurkunde van hun Universiteit wenden.

Tevens werd besloten een uitvoerig rapport over de huidige stand der leeraarsopleiding samen te stellen en dit half Januari a.s. aan bij de leeraarsopleiding betrokken personen en verdere belangstellenden toe te zenden. Voor nadere inlichtingen wende men zich tot den Ab-actis van de Organisatie, den Heer J. H. G. Ferman, Wittevrouwensingel 39, Utrecht.

REPETITOREN

BOUWKUNDE, CONSTRUCTIEVE ONDERDEELEN VAN GEBOUWEN bij Nic. v. d. Drift, architect (oud-assistent T.H.S.), Stevinstr. 173, Scheveningen, desgewenscht ook in Delft.

ELECTROTECHNIEK, alle vakken behalve Electriciteitsvoorziening en Radio, bij Ir. D. Goedhart, ass. T.H. Hugo de Grootstr. 85, Delft.

WISKUNDE, ook BESCHRIJVENDE MEETKUNDE (ook groeplessen) bij A. Th. Sedee, Leeraar Gymnasium, Waalsdorperweg 37, den Haag, tel. 775264. (Van station H.S.M. te bereiken met buslijn R.)

WISKUNDE, ook BESCHRIJVENDE MEETKUNDE en THEORETISCHE MECHANICA bij Ir. W. J. Vollewens, c.i., (oud-assistent T.H.) Hoornbruglaan 84 te Rijswijk (Z.-H.), Tel. Den Haag 118393.

WISKUNDE, NATUURKUNDE, MECHANICA, KL. VIERKANTEN bij Dr. Ir. E. H. M. Beekman, Maarten Trompstraat 25.

WISKUNDE, MECHANICA'S, THERMODYNAMICA, THEORIE VAN MAXWELL, WISSELSSTROOMTHEORIE, bij Dr. Ir. P. M. Verhoeckx, Adriaan Pauwstraat 17, den Haag, telef. 551634. (Van station H.I.J.S.M. te bereiken met lijn 10 of 11).

ELECTROTECHNIEK en WISKUNDE bij Ir. M. van der Veen, assistent T. H., Cornelis Trompstraat 60, Delft.

WISKUNDE, THERMODYNAMICA, MECHANICA bij Ir. J. F. Schuh, van Boetzelaerlaan 28, 's-Gravenhage. (Van station te bereiken met lijn 11).

DE SMID.

Rood kaatsten de vlammen op tegen zijn gezicht. Krachtig, massief stond hij daar, terwijl de voorhamer regelmatig neerdreunde op het aambeeld.

Hij was een smidsknecht die er wezen mocht, de zware knoesten van vuisten grepen met het grootste gemak de hamer, een ruk in de krachtige schouders, die zich als een zuiver harmonische trilling voortplantte, totdat de hamer met een wijde boog opvloog, altijd tot hetzelfde punt, en dan weer omlaag met een verpletterende kracht, totdat het roodgloeiende ijzer, in vonkenregen en hooge metaalklank zijn verontwaardiging te kennen gaf over zijn nederlaag, slechts een willoos werktuig te zijn in de greep der menschheid.

Als een levend geworden Vulcanus stond hij daar, één brok oerkracht, dat met harde onverbiddelijkheid temde en vormde wat er onder zijn hamer kwam.

Hij wist van zichzelf dat hij een juweel van een smidsknecht was, één die zijn baas niet missen kon, één die zijn zware werk iedere dag weer deed, zonder ooit ziek te zijn, zonder ook maar een oogenblik zijn plicht te verzaken.

Jammer, hoe intens jammer dan ook, dat die nieuwe opzichter gekomen was, die verdomde pestkop.

Al direct had hij hem niet kunnen luchten, dat pedante jonge broekje, dat altijd wat aan te merken had op het werk van de anderen.

Stil, verbeteren, had hij de opmerkingen geslikt, maar traag waren zijn hersens aan het woelen gegaan, om moeilijke kost te verteeren, en langzamerhand vormde zich in deze reus een zwoele, diepe haat, een intens verzet, dat hem de tanden op elkaar deed zetten en de hamer met razende slagen deed neerbonzen, zoodat de heele smidse ervan dreunde.

Tot het op een keer tot een uitbarsting kwam.

Toen de opzichter weer eens met een opmerking kwam had hij in plotseling uitgroeiend verzet de hamer laten zinken. Sombor, dreigend had hij de man, die zeker een kop kleiner was dan hij, aangekeken en met een minachtende superioriteit kwam het eruit:

„Doet uwes me dat dan eens voor.”

De heele smidse had gedaverd, en met een gezicht dat wit vertrokken was van woede, had de opzichter een smadelijke aftocht geblazen.

Sinds dien tijd dateerde de openlijke vijandschap en waar hij maar kon, zat de opzichter hem tegen; helaas, wat zijn werk betreft had hij weinig vat op hem.

Dat begreep hij, Janus, wel, en deed hem sterk staan en extra oppassen.

Hij begreep dan ook niets van het geval van het hoefijzer. De bakker had geklaagd dat er wat mankeerde aan een hoefijzer van zijn paard, dat hij beslagen had.

Janus werd bij den baas geroepen, die hem een berisping toediende.

Nu was dit op zichzelf niet zoo erg, het gebeurde wel eens meer dat er een kleine fout insloep, iets wat technisch volkomen verklaarbaar was, vooral bij woelige paarden.

De baas bedoelde het dan ook gewoon als een opmerking maken op een fout, en Janus had het onder andere omstandigheden op zijn hoogst vervelend gevonden, vooral daar het hem nog nooit eerder was overkomen.

Nu echter was de zaak heel anders.

Terwijl Janus onhandig het heiligdom naast de smidse instommelde waar de baas in volle breedheid troonde, keek hij recht in het spottend minachtend lachende gezicht van den opzichter, die zijn leedvermaak, niet onder stoelen of banken stak.

Onmiddellijk maakte zich een nijldige, stugge, koppigheid van hem meester. Alle deemoed was verdwenen.

Na zijn reprimande kwam er alleen een stug kort:

„Jawel boas,” van zijn lippen.

Nijldig keerde hij zich om, liep met zware passen het vertrek uit, terwijl hij de oogen van de opzichter in zijn rug voelde branden. Hij zag nu het tergend lachende gezicht voor zijn oogen dansen.

Met razende woede sloeg hij in op die gehate oogen, lette heelemaal niet meer op het ijzer.

Daverend mokerden de slagen door de smidse, maar hoe harder hij sloeg, hoe spottender de glimlach werd.

„Janus, wat doe je daar?”

Opschrikkend, keek hij recht tegen zijn belager aan, die hij niet eens had hooren aankomen, zoo geheel verdiept was hij geweest in zijn vernielend werk.

Nogmaals, tergend langzaam klonk de vraag in zijn ooren: „Wat heb je daar uitgevoerd Janus? Ik geloof, dat ik mijn beklag over je moet indienen.”

Langzaam doemde een alles vernietigende woede in hem op. Al zijn primitieve instincten verzetten zich tegen deze geraffineerde terging.

Met een krachtige zwaai ging de hamer omhoog, voor zich zag hij opeens weer het grijnzende gezicht van de opzichter. Was dit realiteit of weer een zinsbedrog. Hij wist het niet. Alleen dreunde het met iedere hartslag weer door zijn hoofd, iedere nieuwe kokende bloedgolf zoemde het weer in zijn ooren:

Slaan, slaan, slaan . . .

O, wat was hij moe en ellendig.

Met het hoofd in zijn handen gesteund zat hij daar op de rand van zijn kribbe, terwijl het in hem steunde, terwijl het achter zijn oogleden brandde van ingehouden tranen.

Van de heele gerechtszitting had hij niets begrepen.

Vele woorden waren gesproken, het woord „verdrongen haatcomplex”, was niet van de lucht geweest.

Vele heftige debatten waren over hem gevoerd, hij had er niets van begrepen en automatisch, dof berustend geantwoord, wanneer tot hem het woord werd gericht.

En tenslotte had hij ook zijn vonnis vernomen.

Tien jaar, tien lange jaren zouden zijn stevige knuisten niet meer om de hamersteel grijpen, was hij uitgebannen, als een dier achter tralies gezet, omdat hij schadelijk was voor de samenleving.

Tja samenleving, wat beteekende dit woord voor hem? Hij kende slechts een zeer beperkte vorm hiervan, zijn gezin.

Wat ging de rest hem aan?

En hier, juist hier haperde het, wanneer hij dacht aan het toemeloze leed en de ellende, die over deze „samenleving”, zou komen nu hij er niet meer was; dan verdronk hij in zijn eigen gedachten.

Dit kon hij niet omvatten, dit ging ver en ver boven zijn bevattingvermogen.

Wanneer hij dacht aan zijn tengere vrouw, die nu geheel alleen stond, en aan zijn jongen, aan zijn blonde krullebol, die een moordenaar tot vader had, dan draaide alles opeens voor zijn oogen, dan werd zijn keel dichtgeknepen.

Het was verschrikkelijk; in die anders zoo trage hersens flipten allerlei gedachten op.

Zijn vrouw, door de buurt nagestaard, zijn zoon op school uitgejouwd, en hij na tien jaren weer vrij; vervreemd van alles wat hem zoo dierbaar was, een zoon die hem zou haten, alles ging kris, kras door elkaar, en wanneer ik dan die gedachtenstroom tracht te ordenen, let wel geheel op eigen risico, dan kom ik tot dit groote vraagteken van Janus. Dat hij in de gevangenis kwam en daar tien jaar moest blijven, was nog tot daar aan toe en zou desnoods nog te verdragen zijn, maar waarom moest Janus van alles wat van hem, en alleen van hem was, gescheiden worden?

Hij was toch getrouwd, hij had een kind, dat *mochten* ze hem toch niet ontnemen, wie had daar het recht toe?

En waarom, alleen omdat zijn arbeidszame handen *een* keer in hun heele leven een misslag hadden begaan, om datgene te vernietigen, waar hij niet tegen op kon?

Maar gelden dan al zijn goede daden niet meer mee?

Dat hij altijd hard gewerkt had, iedere week trouw offerde voor de armen, in de kerk?

Waarom moest nu juist het volle accent vallen op dat *eene* verkeerde.

Ach Janus, welk een medelijden ik ook met je heb, hoe graag ik je ook zou willen helpen, ik kan het niet!

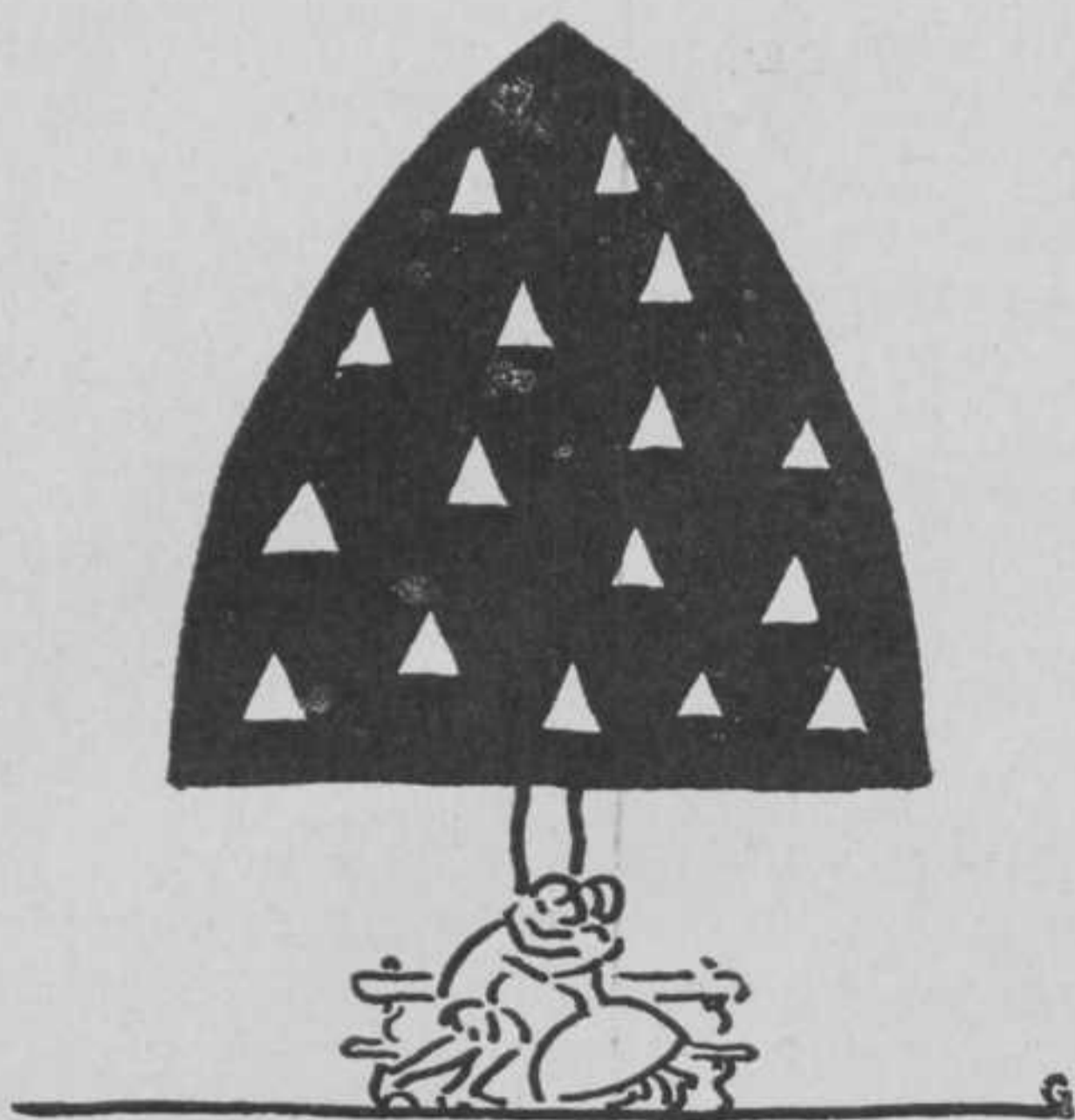
Ze hebben gelijk Janus, jij bent verkeerd geweest jongen, jij hebt een groote fout begaan, en daarvoor moet je gestraft worden.

Als het van die rechter *persoonlijk* afhing, dan zat je nu niet achter tralie's, maar ook *hij* moet Janus, geloof me, hij wordt gedwongen door iets grootsch en reusachtigs; dat boven onze hoofden uit is gegroeid en dat heet „Maatschappij”.

Iets dat we zelf gemaakt hebben en toch ook weer niet gemaakt, omdat het zelfstandig door is gaan groeien, buiten onze wil om, omdat wij er de *macht* over verloren hebben.

En zie je Janus, het eenige wat je nu nog kan helpen in je eenzaamheid, dat is de hoop, dat wij eens deze groei zullen achterhalen, dat wij eens, „die bösen Geister wieder los werden”, een hoop Janus, die ieder mensch heeft, en die ons vertrouwend op eigen kracht en kunnen doet zoeken en streven, waarvan jij de resultaten denklijk niet meer zult beleven, maar waaruit toch weer eens de verlossing geboren zal worden. Ik hoop dat deze troost je voldoende is.

R. BAARS.

DE KAMEEL.

„En buiten de poorten van Mekka wachtte hem een gids met twee kameelen.”
 „Zoo vluchtte de Profeet die nacht naar Medina.”
 Koran XII 15—17.

1.

„Allah zij geloofd dat men Zijn Profeet niet herkend heeft.”
 „Het was Zijn Wil, gelijk het Zijn Wil zal zijn dat ik hier weer zal keeren.”
 De twee, in wijde mantels gehulde mannen, bestegen de kameelen en lieten de muren van de Heilige Stad achter zich.

2.

„Solé, djà, solé,” luid gillend joeg de grijze geitenhouder zijn kudde de poort van Medina binnen.
 De hoofdstraat, die naar het marktplein leidde, was overvol. Zwaar bepakte kameelen sjokten statig in lange rijen achter elkaar aan. Gewapende soldaten op hun zwarte paarden reden dwars door het gewoel van havelooze pelgrims; Joodsche kooplieden, strompelende bedelaars, en Arabische slavenhandelaren, die luidkeels onder elkaar twisten, heen en scholden op de straatjongens, die zingend achter hen aanrenden. Plotseling ontstond er aan de poort een opstopping.
 „Mohammed, Mohammed,” klonk het. De soldaten gaven hun rijdieren de sporen, galoppeerden er heen en zagen nog juist hoe de Profeet een kameel zegende.
 Toen wierpen zij zich ter aarde en zeiden: „Allah is groot en Mohammed is Zijn Profeet.”

3.

Vele jaren later toen de gids zijn einde voelde naderen, riep hij zijn zoon, Ben Ali, bij zich en sprak tot hem:
 „Zoon, ik ga sterven.”
 „Leef in vrede, en tracht wijsheid te vergaren. Reis de landen die deze streken omgeven af, opdat Uw kennis zich vermenigvuldige.”
 „Doch die reizen zullen niet altijd vlot verlopen.”
 „Als de zon steeds weer even meedoogenloos brandt zal het U tenslotte benauwen en Gij zult uitgeput neervallen in de woestijn.”
 „Als de wind opsteekt en aanzwelt tot een storm en 't zand met zich meevoert, zal hij U verstikken”
 „Als de nacht U overvalt op 't bergpad zult Gij licht verdwalen en versmachten van honger en dorst.”
 „En daarom, mijn zoon schenk ik U mijn kameel, Del-Stuco, genaamd, hetgeen zeggen wil: „Eeuwige jeugd”. Het dier, ik kreeg hem van den Profeet zelve, is onsterfelijk.”
 „Ziet hij er niet uit als een amper volwassen kameel, is zijn huid niet glanzend, zijn zijn tanden niet gaver en sterker dan die van de lievelingskameel van Bushir, het stamhoofd, draaft hij niet sneller dan een paard, is de last die hij vervoeren kan niet grooter dan de last van welke kameel of drommedaris ook uit deze streken, is zijn neus niet altijd vochtig en is zijn gang niet regelmatig als het gezang der vrouwen en toch, mijn zoon, is deze kameel reeds vele tientallen jaren oud, hij zou reeds grijs en tandeloos geweest zijn indien hij niet gezegend was door Mohammed.”
 „Doch, zoon, dit dier behoeft ondanks zijn onsterfelijkheid meer zorg dan welke kameel dan ook.”

„Geef hem geregeld te drinken en te eten.”
 „Geef hem 's avonds een beschutte slaappleats.”
 „Verg nimmer te veel van zijn krachten, gun hem geregeld rust, bepak hem niet te zwaar, sla hem nooit”
 „Slechts dan zal hij jeugdig blijven en al Uw nazaten tot zegen zijn”

4.

Vele jaren verliepen en de kameel ging over van vader op zoon, doch bleef jeugdig en sterk als immer.

5.

Doch er kwam een tijd, dat de nakomelingen van Ben Ali den kameel overlaadden, hem dagen achtereen lieten draven zonder water, speculerende op zijn uithoudingsvermogen, en zij verzorgden hem niet.

Toen werd zijn gang onregelmatig, zijn huid grauw. De lasten die hij kon vervoeren werden geringer en hij werd traag. De nazaten van Ben Ali scholden op den kameel en zeiden: „Ziet, onze vaders schonken ons een oud afgeleefd dier, dat spoedig sterven zal, hoewel zijn naam luidt: Del-Stuco, wat zeggen wil: „Eeuwige Jeugd.”

En een van hen zei:

„Het dier is als een boon, hij is uitgebloeid en heeft geen nut meer! Hij zal sterven.”

En anderen zeiden:

„Het is de schuld van onze vaders, zij hebben het dier niet verzorgd, en ons niet geleerd hoe wij het moeten verzorgen!”

En zij vroegen hun oude vaders hoe zij het dier moesten verzorgen opdat 't weer jeugdig zou worden en blijven, doch zij gaven een ontwijkend antwoord, hun geheugen was zwak geworden en zelf wisten zij niet hoe de kameel verzorgd moest worden. Zij zeiden: „Wij hebben 't U gezegd, toen Gij jong waart, doch toen luisterdet Gij niet.”

„Zeg, het ons dan nog eens,” vroegen de zonen, doch de vaders schudden het hoofd en mompelden in hun baard, dat 't niet meer kon.

Toen zochten de jongeren in oude geschriften van hun voorvaders en trachtten te vinden hoe zij den kameel moesten behandelen.

En weer anderen spraken:

„Wat moeten wij doen als onze vaders het niet weten, laten wij dan zelf zoeken!” Opvoeding hebben wij niet meer nodig, als zij die opvoeden zelf niet weten hoe het hoort.

En zij namen den kameel en gaven hem medicijnen en smeerden hem in met zalven, doch lieten hem 's nachts buiten staan in de gure wind, en bekommerden er zich niet om of hij wel voldoende voedsel kreeg.

En zoo kwam er verwarring en splitsing tusschen de nazaten van Ben Ali.

De ouderen meenden den kameel niet meer nodig te hebben en trokken zich niets aan van de slechte toestand waarin het dier verkeerde, de jongeren trachtten op verschillende wijze te vinden hoe het dier behandeld moest worden.

6.

En de kameel vermagerde en scheen weg te kwijnen.

7.

Op een dag echter werd het gesukkel en gejammer eenigen der nazaten van Ben Ali te machtig. Zij vereenigden zich onder den naam: „Molà”, wat zeggen wil: „Vrienden der kameel” en onderzochten den kameel nauwkeurig.

Zij bemerkten dat er vele onder de nakomelingen van Ben Ali waren die, als zij aan de beurt waren om den kameel te gebruiken, het dier afbeulden met te zware lasten, hem met een zweep tot meer spoed aanzetten en het dier niet te eten gaven, want zij dachten:

„Morgen krijgt een ander dezen kameel en dan zal die hem wel te eten geven.”

Daarop namen de Mola's een kloek besluit en stootten al degenen, die den kameel misbruikten uit hun stam

8.

De kameel herstelde snel, het was alsof hem een zware ziekte geteisterd had, z'n oogen straalden weer, z'n neus werd met den dag vochtiger, z'n bult, die vroeger slap en kaal was, werd stevig en glansde weldra van jong sterk haar, z'n tanden werden weer helder wit, z'n stramme pooten stevig en lenig, z'n kop hief hij fier op en hij kwispelde vroolijk met zijn staart, iets wat zelfs de oudste der stam hem nooit eerder hadden zien doen!

 REVESTIGD - 1864 -

PATISSIER CUISINIER
P.M.v.DISSELDORP
 FA. GUSSENHOVEN
 BINNENWATERSLOOT 30

Grote sortering dozen
 bonbons

APPELBOLLEN
 Na 8 uur Koud en warm
 uit de Automaat

TEL. 18 TEL. 18

N.V. JOH. HICKENDORFF
 DELFT — NIEUWE KERKSTRAAT 15a
 TELEFOON 1830

Schoonmaakbedrijf en Glazenwasscherij.

Markiezen- en Rolluikenfabriek.

Het schoonmaakbedrijf voor alle gemeente-
gebouwen te Delft.

N.V. MELKINRICHTING
 „SAMENWERKING”
 ZUIDEINDE 108 TELEPH. 995
 DELFT

Onze VOLTANA

melk in flesschen is de
 melk, waarin oproo-
 ming en smaak, voe-
 dingswaarde, kortom
 alle bactericide eigen-
 schappen van rauwe
 melk, zijn bewaard ge-
 bleven.

Alleen door eens proef
 te nemen, kan de juist-
 heid hiervan bewezen
 worden.

Beleefd aanbevelend,
 DE DIRECTIE.

ANNO 1912

Nic. VENEMA
 TAILOR

ANNA PAULOWNASTR. 19
 TELEF. 113126
 DEN HAAG

ONTVANGEN:

NIEUWE STOFFEN
 EN MODELLEN

1935

Overalls,
Witte Jassen
 HEEFT **KOK**

Bij KOK krijgt U de juiste modellen,
 goede kwaliteiten tegen lage prijzen

OOSTEINDE 139 - DELFT - TEL. 11

Timur Schoenen Voor Heren
 vanaf f 6.95

Houtepin's Schoenhandel
 HIPPOLYTUSBUURT 29a — TELEF. 1404

 VOOR ZWART
 2-3 EN 4 KLEUREN
 BILUKKE PRIJZEN!
 CLICHÉFABRIEK
 „GRAVURA”
 KRAYENHOFFSTR. 24-24a
 TELEF. 111015 DEN HAAG

Delftsche
Roomboter

ALLES

voor Uw koffietafel

J. FRANSEN
 ACHTEROM 102
 TELEFOON 435

Firma C. MEEUWIS
 DE AANGEWEEZEN HEERENKAPPER VOOR DELFT
 HIPPOLYTUSBUURT 37 TELEF. 1575

Tariefverlaging: Haarknippen . . . 40 cent
 Scheren 20 cent

Bij abonnement: 10% tot 20% reductie

 „OZON”
 VOORBURG

WASSCHEN
 STOOMEN

SPECIALITEIT: Hofleverancier

„ECON-TARIEF”
 ook voor Heerenwasch.
 HET VOORDEELIGST!

Vraagt inlichtingen:
 TEL.: HAAG 778011.

STAATSMIJN
PRODUCTEN

BYBRANDSTOFFEN
HANDEL
V.H.S. OLIEMANS

Corpsleverancier

Spekslagerij

Oude Kerkstraat 9
 Telefoon 178

Specialiteit in fijne
VLEESCHWAREN

OPGERICHT 1863

FIJNSTE ZAAK HIER TER
 STEDE

Aanbevelend,
A. M. STEIJGER.

N.V. BROUWERIJ

D'ORANJEBOOM
ROTTERDAM

Bestelt voor gebruik THUIS in de BROUWERIJ
GEBOTTELD flesschenbier

Houdbaar en heerlijk van smaak

Hoofdagent: **J. T. POST**
 Vrouwjutteland 14, Tel. 92, Delft

Naamlooze Venootschap
W. D. MEINEMA

Verkrijgbaar:

de tweede, geheel
 omgewerkte en ver-
 meerderde druk van
Nieuwe Methoden
 voor Elementair-
 analyse

Prof. H. TER MEULEN
 en
 Dr. J. HESLINGA

72 bladz., met 9 photo's
 en 25 teekeningen.

Prijs ingenaaid f 2.40

ARIJ WAGTMAN.

Een uitstapje naar het Tehuis voor Ouden van Dagen bracht ons in het bezit van bovenstaand portret. Zonder het te weten zult U het gebouw, dat aan de Phoenixstraat ligt bij de Schoolstraat vele malen zijn gepasseerd zonder te weten welk een schat van oude glorie binnen zijn muren verborgen ligt. We werden opengedaan door den Vader, die ons de weg door de gangen wees tot we in de groote kamer kwamen, waar een twintigtal oude mannen om een tafel bijeen zaten in gemakkelijke stoelen met welhaast elk een pijp in de mond. Toen we binnenkwamen werd het even stil en aller oogen waren naar de deur gericht, die we zoo juist in waren gegaan en waar nu Graaf Witte stond met zijn apparaten en zijn zwager. Hier zat Arij Wagtmán, een van de jongste van het gezelschap, een kwieke baas van vijf-en-tachtig jaar. Hem hebben we laten fotografeeren,

omdat hij het is die vijf-en-dertig jaar achtereen de bloemkool verzorgd heeft, zoodat de Vice-President bij het uitspreken van zijn rede op de middag van den Almanak uitreiking steeds de mooiste en grootste bloemkool in de hand had. Dit jaar voor de vijf-en-dertigste en helaas voor de laatste maal, want dat is zijn plan.

Voor de laatste maal zal hij dit jaar in zijn donker hoekje zitten op de Boterbrug om den Almanakbloemkool te overhandigen. Wij weten dat hij slechts noode deze taak aan een ander overdraagt, nu hij in het Tehuis woont kan hij het echter niet langer doen. Zijn figuur zal bij ons steeds in eere worden gehouden.

DE ALMANAKREDACTIE 1936.

Op het Redactie bureau is binnengekomen „Inleiding tot de metaalkunde” door Dr. H. S. van Klooster met een voorwoord van Prof. Dr. Ir. W. F. Brandsma. Dengene, die dit boek wenscht te bespreken, stelt de Redactie gaarne dit werkje voor eenigen tijd beschikbaar.

DISPUUTGEZELSCHAPPEN

D. S. D. O. „TUBANTIA”.
„Excursion Pastorale” '35.

Het Bestuur maakt bekend, dat op Zondag 29 December een wandeltocht zal worden gehouden, gevolgd door een borrel en Diner in Hotel Rolink te Ootmarsum.

Aanvang 12 uur te Oldenzaal bij Hotel Vastert. Kosten diner ± f 1.50 (zonder drank).

Na afloop kegelconcours en bal.

Het Bestuur verwacht dat alle leden en oud-leden aanwezig zullen zijn.

Geeft U op bij: F. J. Hulshof Pol, Burgemeester Gundellaan 17, Hengelo, Tel. 3118.

**

Het Dispuutgezelschap „Amstelodamensum”, dat door zijn voortdurende werkzaamheid de roem der glorierijke en almachtige stad Amsterdam hooghoudt en alom verkondigt, zal op den eersten Januari 1936 in de overoude „Zilveren Spiegel”, achter de Luthersche kerk binnen de muren van Amsterdam, ten zure in den namiddag zijn jaarlijksche bijeenkomst houden. Het Dispuutgezelschap noodigt eerstejaars, in Amsterdam wonend, ter kennismaking uit.

M. J. NIERICKER.

Gisteren hebben wij afscheid genomen van Mattheus Johannes Niericker, die nu hij de pensioengerechtigde leeftijd heeft bereikt, de Societeit gaat verlaten.

Niericker, die 14 November 1870 te Rotterdam werd geboren kwam in 1903 zijn krachten aan de Societeit geven, eerst als buffetbediende en nu reeds lange jaren als administrateur. Het laatste jaar verving hij ook op geregelde tijden den leeszaalbediende, waardoor hij meer in contact kwam met de leden. Zijn dagelijksche werk, het inschrijven van de bonnen in de dagstaten, vervulde hij steeds met de grootste ijver en toewijding en zij, die met hem te maken hadden, mochten steeds met het grootste genoegen met hem samenwerken.

De figuur van Niericker zal in het Societeits-bedrijf als een voorbeeld voor vlijt en plichtsbetrachting kunnen worden gesteld. Zijn afscheid zal hem zelf wel het zwaarst vallen, hij heeft zijn rust echter ten volle verdiend en wij hopen dat hij nog vele jaren aan de huiselijke haard zal mogen doorbrengen.

HET BESTUUR VAN SOCIETEIT PHOENIX.

TECHN-HOGESCHOOL

(Nagekomen).

Geslaagd voor het propaedeutisch examen voor Scheikundig Ingenieur: W. M. J. Werker.

Geslaagd voor het propaedeutisch examen voor Natuurkundig Ingenieur: C. J. D. M. Verhagen.

Geslaagd voor het ingenieursexamen voor Werktuigkundig Ingenieur: G. L. Meesters; F. S. Muller; A. L. W. Seijffardt (met lof).

Geslaagd voor het propaedeutisch examen voor Civiel Ingenieur: H. Sorgdrager.

Geslaagd voor het propaedeutisch examen voor Werktuigkundig Ingenieur: O. J. van Doeland; H. A. Minkema; J. M. G. D. baron van Slingelandt; T. J. Spangenberg.

Geslaagd voor het propaedeutisch examen voor Electro-technisch Ingenieur: S. J. Vles.

AGENDA.

GEBOUW VOOR KUNSTEN EN WETENSCHAPPEN.

Zondagavond	22 Dec.	8.00 uur,	N.V. Italiaansche Opera, Populaire voorstelling: Rigoletto .
Dinsdagmiddag	24	0.00	„ „ „ Leger des Heils, Kerstfeest voor de armen.
Woensdagmid.	25	2.30	„ „ „ 1ste Kerstdag: Residentie Orkest. No. 3 van het Abonnement. Dirigent Jaad Spaanderman. Solist: Carl Flesch (Viool).
Woensdagav.	25	8.15	„ „ „ 1ste Kerstdag. N.V. Het Rotterdamsch Hofstad Tooneel. Directeur: Cor v. d. Lugt Melsert, Boefje .
Donderdagm.	26	2.00	„ „ „ 2de Kerstdag. N.V. Italiaansche Opera. Madame Butterfly .
Donderdagav.	26	8.00	„ „ „ 2de Kerstdag. N.V. Italiaansche Opera. Aida .
Vrijdagavond	27	8.15	„ „ „ 3e Vero voorstelling. Esther de Boer-van Rijk ensemble. Opvoering van Veel Heil en Zegen .

REISINDRUKKEN

OP STAP

of

Feestnacht, pleister op lange studie-dagen,
Hoe kan een vrolijk man de duffe lucht verdragen,
Die in gebouwen hangt,
Waar wordt geteekend en gefloten,
Waar gij zoo vaak een bok geschoten
En voor 't examen werd bedankt.

* * *

„He Piet, waar gaat ge heen,”
Riepen zwarte Jan en lange Leen,
Daar hangend uit een raam
De oude studie-lust ten blaam.

„Ach, ga wat passagieren,
Drinken, jenever en Grolsche bieren.
Ik weet een kraam,
Die heeft beslist een goede naam!”

„Zeg, Jan,” zegt zwarte Leen.
„Daar ga ik heen
Met Piet en jij gaat mee.
Kom jongen, zeg geen nee.”

„'t Examen is nog best te halen,
Ik ken al heel wat integralen.
Laat ons even nog vergeten,
Ik heb lang genoeg al stil gezeten.”

De hoeden staan hun vrij wat kuin,
Achterop, naar links wat schuin,
Als zij daar langs de straten gaan
En de rijweg haast beslaan.

„Waar gaan we heen,”
Vraagt korzelig lange Leen.
„Ik wil niet naar Rotterdam of naar den Haag.
Het publiek is prollig en staat me veel te laag.”

„Wel wil ik naar den Bosch of naar Maastricht,
De bieren zijn daar niet zoo dun en licht.
Jullie zijn ook nooit eens origineel,
't Is jullie schuld, als ik me dan verveel.”

Maar Piet heeft een reuze leuk idee.
Wil hij verder nog dan Leen? Och neen!
„Laat ons vandaag in Delft blijven,
Er zijn hier toch ook verlofs-bedrijven.”

„Nooit,” zegt Jan, „ik wil zeker hier vandaan,
Waarom ben ik anders van mijn kast gegaan,
Want hier kan 't nooit gezellig zijn,
Het is hier alles veel te fijn.”

„Nee, ik wil zeker naar den Haag.
Bij van de Veghel zit ik graag
Een nieuwigheidje te probeeren.
Maar jullie zullen dat nooit leeren.”

„Zeg vriend, doe niet zoo ijselijk hoovaardig,
Je weet dat vindt hier niemand aardig.
Dat geproef van jou, goed voor een man van zestig jaar,
Staat zoo'n jongen bengel vreeselijk naar.”

Ze staan nu voor het stalhuis stil
En Piet, hij heeft geen ijzersterken wil,
Geeft toe. De anderen zijn nu ook tevreden,
Dan maar snel met 't huurvehikel weggereden.

De deur van 't stalhuis gaat juist open,
De huurbaas komt erdoor geloopt.
Hij kijkt 't vlotte stel eens aan:
„Nou Heeren, U mag wel met mijn wagen gaan.”

Ordelijk wordt ingestapt,
Het gaspedaal frisch ingetrapt,
Door Leen (hij stuurt zoo graag!)
Nou kerels, dan maar naar Den Haag.

Het einddoel is een parkeerterrein
„Jongens, waar zou 't gratis zijn?”
Vrij spoedig is dit uitgekiend
Het drietal heeft een dup verdiend.

Nu gaat het naar een „mooie tent”;
'n Groote pils voor vijftien cent.
Jan beweert met kennis van zaken:
„De kwaliteit valt zeer te laken.”

Piet zit er bijna van te braken,
(maar toch wil hij hem duchtig raken!)
Nieuwe bieren worden neergezet,
De pret wordt nu eerst echte pret.

Glossen volgen grappen op,
De kastelein, met buik en kale kop,
Lacht zich een hoedje
Om het spraakzaam jonge goedje.

Was eerst 't gesprek nog onderling
Dra komen burgers in 't geding.
Die trachten zich nu in te likken;
Zwarte Jan gaat onrustbarend hikken.

Schertsend begint het troepje burgermannen
Te Leenen, Pieten en te Jannen
Leen, dit voelend als een blaam,
Zegt: „Noemt u eerst uw eigen naam.”

De burger weet nu niet te repliceren
Tegen zulke gevatte heeren.
De verhouding wordt allengs gespannen.
Spontane pret is uitgebannen.

De kastelein trekt eindelijk partij
Voor der burgermannen zij
„Heeren, is 't nou uit met bakkeleien?
Anders smijt ik je op de keien.”

Onze vrinden, zij voelen zich wat mans,
Breken voor hun eer een lans.
Ze gaan te keer als wilde stieren,
Gaan wat gooien met hun bieren.

De helden roepen luid: „Bändiening”.
Zij wenschen nieuwe drankvoorziening.
Uit is 't plotseling met de pret,
't Zoodje wordt op straat gezet.

„Wat 'n prollen,” zegt d'een, „wat 'n feest,” zegt de ander.
De derde trekt leukweg aan een zware sigander.
Ze loopen nu dallend langs de straat
Tot eindelijk een portier ze weer binnenlaat.

Ze zitten nu in een danscafé
En moeten al spoedig naar de W. C.
Waarom zouden ze 't ook niet wagen,
Een dansje met de schoone magen?

Als de gelegenheid wordt gesloten,
Gaat het drietal onverdroten
Naar d' auto in de stilverlaten straat,
Die daar onbewaakt te wachten staat.

„Leen,” zegt Jan, „ik laat jou niet rijden,
Jij gaat iedereen vast snijden.
Laat mij nou maar aan 't stuur,
Want de wagen is vrij duur.”

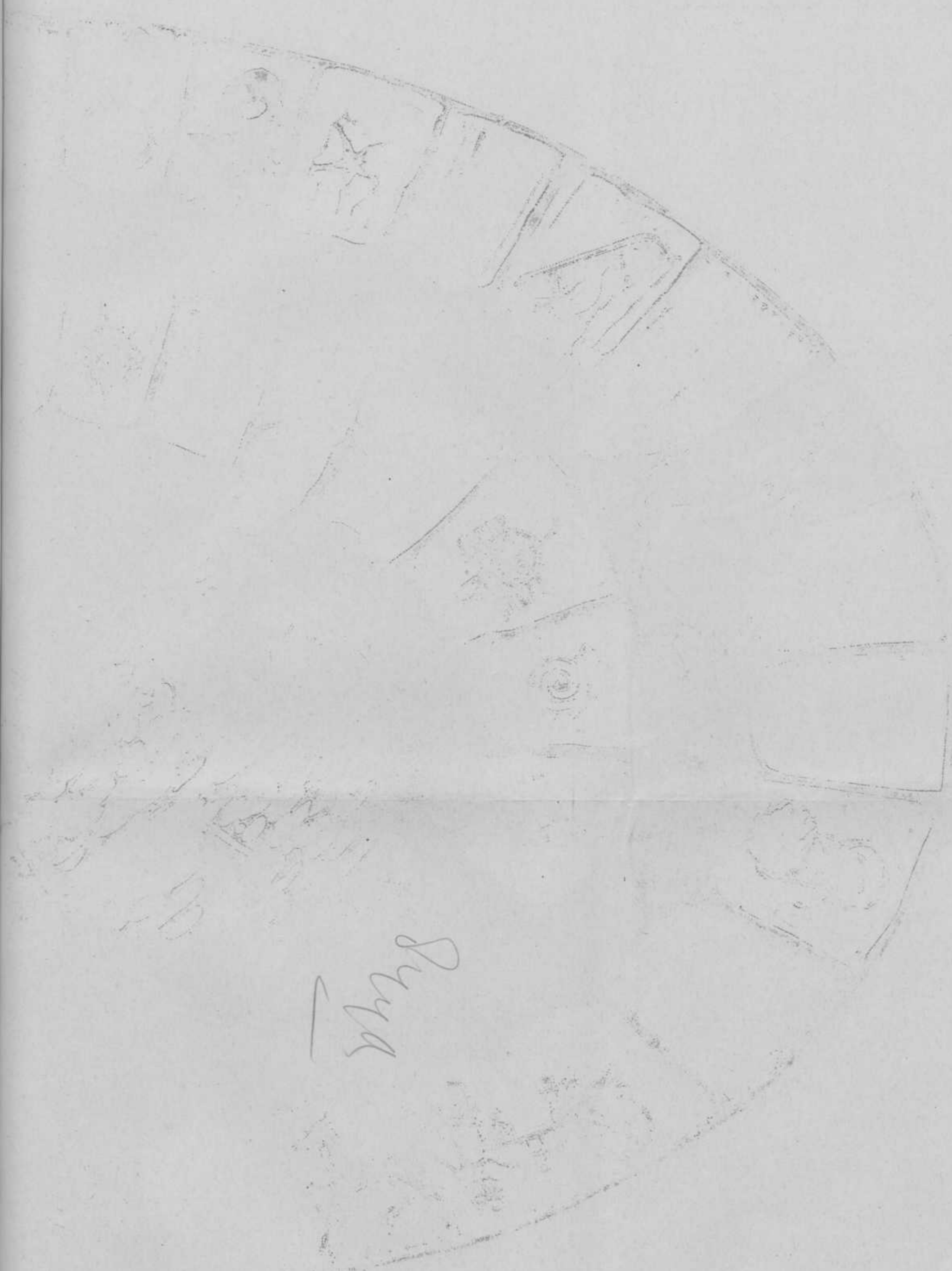
Jan rijdt al met een lucht'ge zwier,
Zeker ook door 't vele bier.
Door zoo hard aan 't stuur te rukken,
Maakt hij bijna ongelukken.

Ze kwamen toch veilig in Delft aan
En zijn toen direct naar het stalhuis gegaan.
De huurbaas vond het niet zoo best,
Want volgende maand kreeg hij de rest.

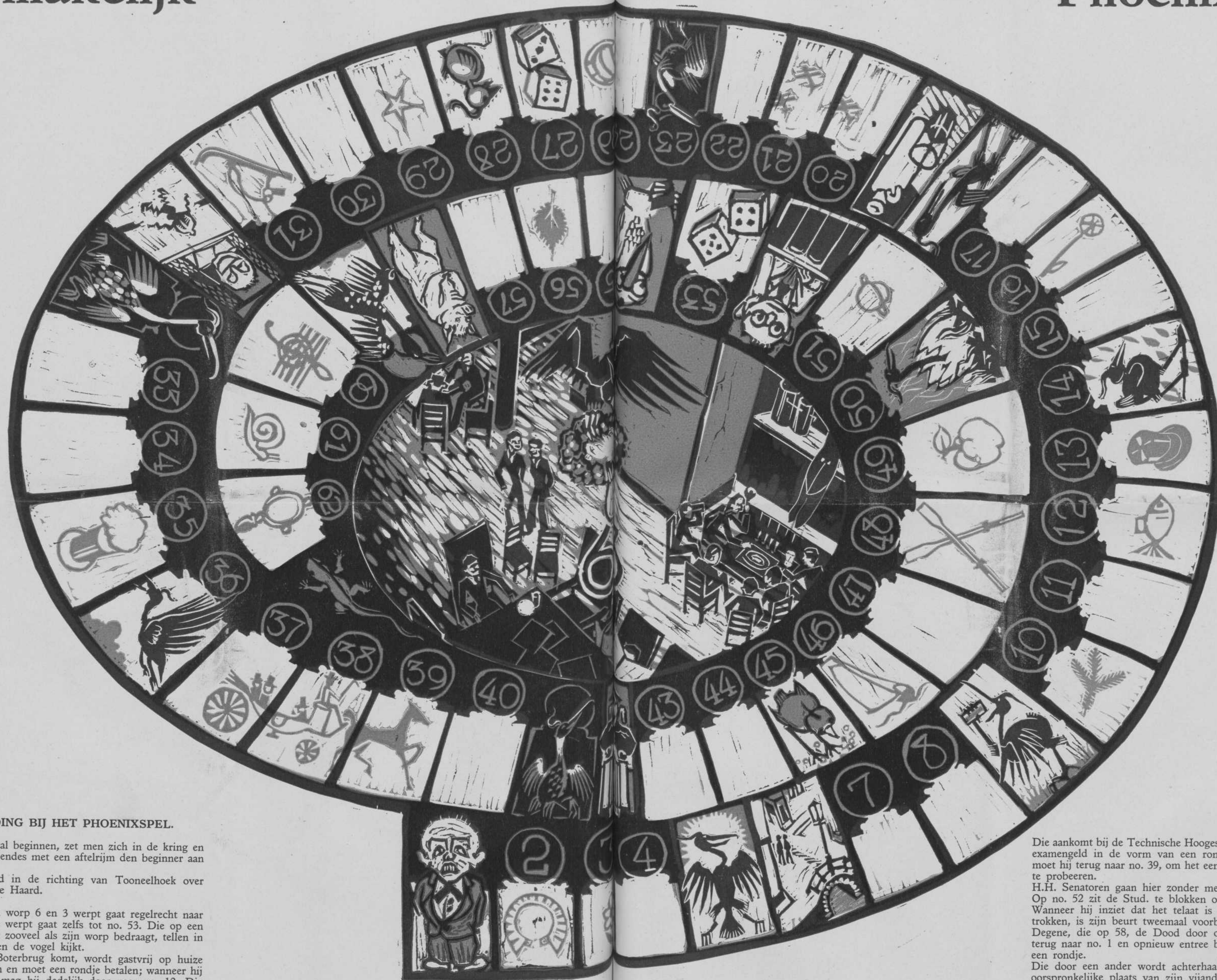
Piet, anders zoo'n frissche knaap,
Bekent: „k Heb verdomde slaap.”
„We gaan toch even naar de kroeg?”
„Nee, jô, college morgen vroeg.”

Ik ga Vrijdag naar de Soos,
Die vertoont dan toch een hausse
En zit je niet zoo in je naad
Als je de voorzaal binnengaat.

(Zij gingen slapen!)
C. W. BAIS.
S. K.

8444

HANDLEIDING BIJ HET PHOENIXSPEL.

Om te weten wie zal beginnen, zet men zich in de kring en vraagt een der bediendes met een aftelrijm den beginner aan te wijzen.

Het spel gaat rond in de richting van Tooneelhoek over IJclubhoek naar de Haard.

Die bij den eersten worp 6 en 3 werpt gaat regelrecht naar no. 27. Die 5 en 4 werpt gaat zelfs tot no. 53. Die op een Phoenix komt moet zooveel als zijn worp bedraagt, tellen in de richting waarheen de vogel kijkt.

Die op no. 6 de Boterbrug komt, wordt gastvrij op huize Vredelust ontvangen en moet een rondje betalen; wanneer hij twee rondjes geeft mag hij dadelijk door naar no. 12. Die komt op no. 19 treedt binnen bij Chris. Hij geeft een rondje en raakt in een gesprek met As. Zoодоende laat hij eens zijn beurt voorbijgaan.

Die op 32, het kassiershok komt, wordt uitgeschud en wordt geschorst. Wanneer iemand anders hem verlost, krijgt hij weer vrij crediet en geeft uit pure blijdschap een rondje.

Die aankomt bij de Technische Hoogeschool op no. 42, betaalt examengeld in de vorm van een rondje. Na gezakt te zijn moet hij terug naar no. 39, om het een volgend maal opnieuw te probeeren.

H.H. Senatoren gaan hier zonder meer verder. Op no. 52 zit de Stud. te blokken op zijn kast. Wanneer hij inziet dat het telaar is en zich heeft teruggetrokken, is zijn beurt tweemaal voorbijgegaan.

Degene, die op 58, de Dood door obscuriteit, komt, moet terug naar no. 1 en opnieuw entree betalen in de vorm van een rondje.

Die door een ander wordt achterhaald, gaat terug naar de oorspronkelijke plaats van zijn vijand en krijgt een pils tot troost.

Wanneer men over de 63 zou komen, telt men het verschil terug. Op een Phoenix gekomen, telt men nogmaals het geheele bedrag terug.

Die op 63, de Societeit aankomt, heeft het nieuw vermakelijk Phoenixspel gewonnen en kan rustig een eigen verteeing bestellen. In het volgende spel mag hij beginnen.

